

РЕШЕНИЕ

№ 29539

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **2160** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Подадена е жалба от Р. М. К., ЕГН [ЕГН] срещу ревизионен акт /РА/ №Р-22220424002686-091-001 от 11.07.2025 г. в частта, в която е потвърден с решение № 1212/7.10.2025 г. от директора на дирекция „ОДОП“ на НАП, с който е ангажирана отговорността му по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, в качеството на управител на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството за ДДС в размер на 54142,96 лв. и лихви за просрочие в размер на 36 328,13 лв. за периодите от 01.12.2018 г. до 31.10.2019 г.; за корпоративен данък за периода 2018 г. в размер на 4 159.57 лв. и лихви за просрочие за корпоративен данък в размер на 3 198,51 лв. за периодите от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г. за данък върху доходите от трудовите и приравнени на тях правоотношения в размер на 6 851,58 лв. и лихви за просрочие в размер на 4 566.93 лв. за периодите от 01.12.2018 г. до 31.03.2020 г. за осигурителни вноски за ДОО - за осигурители от 15 074.09 лв. и лихви за просрочие от 10 126.74 лв. за периодите от 01.12.2018 г. до 29.02.2020 г., за УПФ - за осигурители в размер на 3070,75 лв. и лихви за просрочие в размер на 2 056,47 лв. за периодите от 01.12.2018 г. до 29.02.2020 г. и за ЗОВ - за осигурители в размер на 5 742.83 лв. и лихви за просрочие в размер на 3 856,67 лв. за периодите от 01.12.2018 г. до 29.02.2020 г.

Жалбоподателят оспорва РА. Твърди, че не е налице кумулативното наличие на предпоставките на чл. 19 ДОПК. Отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК е субсидиарна. Липсва доказана възможност за събиране на задълженията на дружеството. Недопустимо е смесена отговорността по чл. 19 с личната отговорност на управителя на дружеството.

Ответникът - директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, оспорва жалбата. Счита, че

оспорваният акт е законосъобразен. Моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение – 370 евро.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на заповед №Р-22220424002686-020-001/04.06.2024 г., изменена със Заповед №Р-22220424002686-020-002/24.10.2024 г., издадени от Р. Мижова С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В., оправомощена със Заповед №РД-01-360/10.05.2024 г., издадена от Х. М. - директор на ТД на НАП С., във връзка със Заповед №З-ЦУ- 971/10.05.2024 г. и заповед №З-ЦУ-1148/04.06.2024 г., издадени от зам.-изпълнителен директор на НАП, оправомощен със Заповед №ЗЦУ-ОПР-14/16.04.2024 г., За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220424002686-092-001/09.01.2025 г.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт /РА/ с №Р-22220424002686-091-001 от 11.07.2025 г., издаден от Р. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Върна - орган, възложил ревизията, и А. Д. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. ръководител на ревизията.

С РА е ангажирана е отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД общо главница в размер на 89 041,78 лв. и лихви в размер на 60 133,45 лв., от които за ДДС в размер на 54 142,96 лв. и лихви за просрочие в размер на 36 328,13 лв., за корпоративен данък в размер на 4 159,57 лв. и лихви за просрочие в размер на 3198,51 лв., за данък върху доходите от трудовете и приравнени на тях правоотношения в размер на 6 851,58 лв. и лихви за просрочие в размер на 4 566,93 лв., за осигурителни вноски за ДОО - за осигурители в размер на 15 074,09 лв. и лихви за просрочие в размер на 10 126,74 лв., за осигурителни вноски за УПФ - за осигурители в размер на 3 070,75 лв. и лихви за просрочие в размер на 2 056,47 лв. и за ЗОВ - за осигурители в размер на 5 742,83 лв. и лихви за просрочие в размер на 3 856,67 лв.

По данни от Търговския регистър /ТР/ жалбоподателят Р. М. К. е бил управител на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД /предходно наименование „ЕЛ ПИ ЕС БГ“/.

На 02.11.2020 г. в ТР е извършено вписване по партидата на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД, като Р. М. К. е заличен като управител на дружеството на основание подадена молба от 25.07.2020 г. до другия управител И. Ц. И..

ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД през периода 01.01.2018 г. - 31.03.2020 г. е извършвало стопанска дейност - изграждане на мълниеносна защита.

Счетоводното обслужване на дружеството за ревизирания период е извършвано от „ССП КАПИТАЛ“ ООД с ЕИК[ЕИК], като справките-декларации /СД/ по ЗДДС за 2018 г. - 2020 г. са подавани от управителя на счетоводната къща Б. Г. С.. Публикуваните годишни финансови отчети /ГФО/ са съставени от счетоводителя и са подписани от И. Ц. И., в качеството на управител.

Съгласно приобщени с Протокол №Р-2222042002686-073002/09.01.2025 г. писмени обяснения на Б. С., правомощията му са свързани единствено със счетоводното обслужване на дружеството, на основание договор за счетоводно обслужване. Всички първични документи са изготвяни от представителите на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД. От фактури, приемно-предавателни протоколи, договори и други се установява, че те са подписвани от И. Ц. И..

В писмени обяснения с вх. № ВхК-18556/11.10.2024 г. от И. Ц. И., /приобщени с Протокол №Р-2222042002686-073-002/09.01.2025 г./ е посочено, че в процеса на работа с фирмата, извършваща счетоводно обслужване, ръководството на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД е било информирано

за всички въпроси, касаещи текущата дейност. О. на вземания и задължения, както и всякакви други текущи въпроси са решавани от ръководството на дружеството. Същото важи и за отписаните задължения към доставчици през 2018 г., което се е случило по решение на ръководството, което се потвърждава и в писмените обяснения от Р. К., който посочва, че участвал в управлението на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД и е съхранявал документите на дружеството. В същите писмени обяснения /с вх. №ВхК-18556/11.10.2024 г./ е посочено, че с електронния подпис на дружеството са оперирали и двамата управители. Декларираният електронен адрес [\[електронна поща\]](#) е използван от ръководството и от всички служители.

В представените документи от Р. К. с вх. №9075/12.08.2024 г. се съдържа фактура №[ЕГН]/05.02.2018 г. /приложение към РД/ от „ИНФОРМАЦИОННО ОБСЛУЖВАНЕ“ АД с ЕИК[ЕИК] за издаване и управление на КУКЕП Stamp IT /Квалифицирано удостоверение за квалифициран електронен подпис/ за период на валидност 3 /три/ години с получател Р. М. К.. В тази връзка при проверка статуса на КУКЕП в Stamp IT, чрез електронен адрес [\[електронна поща\]](#), е установено, че на името на жалбоподателя действително е бил издаден електронен подпис със срок на валидност: 05.02.2018 г. - 04.02.2021 г.

Издаденият на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД РА №Р-22221018001467-091 - 001 от 04.02.2019 г., е връчен на 05.02.2019 г. Със същия са определени задължения главница 70 829,14 лв. и лихви 18 138,30 лв. Въпреки констатациите на органите по приходите, управителят продължил да декларира фактури с право на пълен данъчен кредит, по които липсват реални доставки. Веднага след получаване на РА, са осчетоводени плащания в брой към „АНДАЛОР 43“ ЕООД по фактури в общ размер на 100 219,92 лв., повече отколкото е задължението по ревизионният акт.

В Търговския регистър са публикувани ГФО на дружеството за 2018 г. и 2019 г., а за 2020 г. не е публикуван. От публикуваните в ГФО баланси и представени от жалбоподателя оборотни ведомости и главни книга, по счетоводни данни са отразени следните данни по счетоводни сметки:

За 2018 г. - ДМА машини, оборудване, апаратура, транспортни средства /сметки Гр. 20 - 204, 205, 206 и 208/ - 55 640,16 лв., материали /302/ - 105 406,32 лв.; Стоки /304/ - 134 377,94 лв., Вземания от клиенти и доставчици /411, 402/ - 60 545,31 лв., Други вземания /498/ - 52 725,07 лв., Парични средства /501, 503 и 504/ - 2 334,79 лв., Неразпределена печалба /сметка 122/ - 31 203,12 лв., Текуща печалба /сметка 123/ - 43 807,51 лв., Задължения към доставчици /сметка 401/ - 71 411,82 лв., - Други задължения - 133 877,30 лв.

Данните за 2019 г. са: ДМА машини, оборудване, апаратура, транспортни средства /сметки гр. 20 - 204, 205, 206 и 208/ - 58 256,83 лв., Материали /302/ - 1 216,44 лв.; Стоки /304/- 1 218,04 лв., Вземания от клиенти и доставчици по аванси /411. 402/ - 89 514,26 лв., - Други вземания /498/- 14 306,64 лв., Парични средства /501,503/ - 1 531,24 лв., Неразпределена печалба - 4 181,49 лв., Текуща загуба - /-271 720,28 лв./, Задължения към доставчици -121 683,88 лв., Други задължения - 268 хил. лв. /вкл. 70 829,14 лв. по РА/.

През 2019 г. начисленията по РА с главница - 70 829,14 лв. са отнесени за сметка на печалбата от минали години счетоводна сметка 122.

Счетоводната загуба през 2019 г. произтича от счетоводно изписване на наличните стоки /загуба - 91 740,87 лв./ и счетоводното изписване на наличните материали и осчетоводени услуги, по фактури от „РОНБРОС“ ЕООД и „МАРИОВ ПАРК“ ЕООД / - 174 669,31 лв./.

Налице са вземания, но не са представени доказателства за предприетите действия за събирането им, с които средства в последствие да погаси задълженията на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД.

Разплащанията с клиентите на дружеството е извършвано по банков път, чрез сметката на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД с IBANBG88FINV91501016263468. От анализа на представените подробни

банкови извлечения се прави извод, че средствата, получени от клиенти, са теглени в брой, в повечето случаи от П., а в други случаи от Р. К..

Изтеглените от сметката на дружеството суми от ревизираното лице, както следва: през 2018 г. — 49 648,00 лв. и през 2019 г. — 23 740,00 лв. С тези средства управителят не се е разплатил с бюджета, вместо това чрез счетоводно необосновани записи е намалил паричните средства на дружеството заедно с И. И. /през 2018 г. - 5 360 318,12 лв. и през 2019 г. — 393 234,23 лв./, до критично ниски стойности.

Според представените оборотни ведомости, счетоводна сметка 501 „Каса“ е с крайно дебитно салдо към 31.12.2018 г. в размер на 1 233,57лв. и с крайно дебитно салдо към 31.12.2019 г. - 200,14 лв. При липсата на други активи /т.к. наличните по счетоводни данни са бракувани - МПС и амортизирани/, паричните средства са единственият актив, с който дружеството е разполагало. Управителят не е използвал средствата за разплащане с бюджета, а чрез осчетоводяване на фиктивни плащания в брой, като тези към доставчика „АНДАЛОР 43“ ЕООД от 100 219,92 лв. през 2019 г., по фактури от 2017 г.

Със служебна бележка изх. №469-63#1/29.10.2024 г. от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е изисквана информацията относно всички проведени процесуални действия по събиране на вземанията и резултатите от извършеното принудително изпълнение във връзка със събиране на задълженията на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД. Получен е отговор с вх. №469-63#2/20.11.2024 г. След като е установено, че липсват активи, собственост на длъжника, към които да се насочи принудителното изпълнение, включително няма открити банкови сметки, които да послужат за обезпечаване на публичното задължение, не са налице предпоставки за завеждане на иск по чл. 216 от ДОПК.

Въз основа на всички факти, станали известни в производството по събиране, вземането е определено като несъбираемо, съгласно чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК. В рамките на изпълнителното дело е наложен заповед върху постъпващите по сметките на дружеството средства /каквито по данни на задължените трети лица - търговски банки, не са постъпили/, както и заповед на някои движими вещи.

На основание направеното пълно проучване на имущественото състояние на длъжника е установено, че той не погасява задълженията си, не е декларирал и не притежава други актуални банкови сметки, движими и недвижими активи, които да послужат за обезпечаване на публичните вземания. Дългът на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД е класифициран като несъбираем.

От предоставените счетоводни и хронологични регистри е установено, че суми са изтеглени от банковата сметка на дружеството, лично от Р. М. К., получавани от клиентите на предприятието, като са осчетоводени по дебита на счетоводна сметка 501 — Каса. Сумите са разходвани/осчетоводени като разплащане в брой към доставчиците, за които неправомерно е ползван данъчен кредит. Реалност при осчетоводените операции не е доказана.

За „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД е установено липса на получени реални доставки от доставчиците — „СТЕЙДЖБУЛ“ ЕООД, „ЕЮ СЪКСЕС“ ЕООД, „ЗАРДИ АУТО“ ЕООД, „МАРИОВ ПАРК“ ЕООД и „РОНПРОС БГ“ ЕООД.

През 2019 г. след приключване на ревизионно производство спрямо дружеството, въпреки констатациите на органите по приходите, в счетоводството на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД са отразени плащания в брой /Дебит 401, на Кредит 501 Каса/, по фактури, издадени от „АНДАЛОР 43“ ЕООД от 2017 г., т.е. около 2 години след датите на фактурите в размер на 100 219,92 лв. От представени счетоводни регистри /сметка 501 Каса за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г. и за периода 01.01.2019 г. -31.12.2019 г./ е установено, че по фактурите описани в РД и РА, за фиктивни доставки, са отразени общо плащания в брой към доставчиците, както следва: платени в брой през 2018 г.- 351 798,00лв. и през 2019 г. — 117 096,00 лв. /конкретно посочени по дати и

суми в РД/. Същевременно задължения в размер на 184 305,60 лв., по фактури от 2018 г. от ЕЮ С.“ ЕООД и „СТЕЙДЖБУЛ“ ЕООД.

С ИПДПОЗЛ №Р-22220424002686-040-001/12.06.2024 г. от лицето са изискани платежни документи за платени и получени суми, включително разписки, приходни/разходни касови ордери, квитанции към тях, банкови извлечения, касови книги и други подобни, но такива документи не са представени, от които да е видно достоверността на записите в счетоводните регистри и използваните парични средства.

Жалбоподателят не е предоставил доказателства, нито писмени обяснения как се е разпоредил с изтеглените в брой парични средства. В резултат Р. К. е намалил финансовия ресурс на дружество със сумата от 569 113,92 лв. /платени в брой през 2018 г. към „ЕЮ СЪКСЕС“ ЕООД - 312 786,00 лв., към „ЗАРДИ АУТО“ ЕООД - 39 012,00 лв. или общо - 351 798,00 лв. и през 2019 г.: към „РОНБРОС“ ЕООД - 117 096,00 лв., плащания по фактури към „АНДАЛОР 43“ ЕООД през 2019 г. - 100 219,92 лв./, без да се установява наличие на реални доставки. През 2018 г. по установените като фиктивни доставки, в счетоводството на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД са осчетоводени като отписани задължения в размер на 184 305,60 лв., по фактури от 2018 г. от „ЕЮ СЪКСЕС“ ЕООД и „СТЕЙДЖБУЛ“ ЕООД.

Жалбоподателят е подал и молба за заличаване като управител по време на проверката, възложена с резолюция №П- 222213191819630РП-001/23.10.2019 г., при което след 23.10.2019 г. извършените действия попадат в обхвата на солидарната отговорност на управителя. Разпоредждането с парични средства през 2019 г. попада във времевия отрязък, цитиран по-горе, спрямо приключилото с РА от 04.02.2019 г. производство.

В случай, че жалбоподателят не е отклонявал парични средства в брой, чрез документално оформяне като плащания към доставчици, които през 2018 г. са в размер на 351 798,00 лв., а през 2019 г. -217 315,92 лв. /117 096,00 лв. + 100 219,92 лв./, то същите биха били достатъчни за покриване на данъчните задължения, установени, както с РА, така и по подадени декларации. Под формата на плащания в брой по фиктивни фактури, от Р. К. реално се прикриват плащания от дружеството в полза на лицето, в качеството му на управител, с които той се облагодетелства, и които представляват скрито разпределение на печалбата по смисъла на ЗКПО.

Извършените плащания от парите в брой на дружеството, прикрити чрез неверни счетоводни записи, е индичия единствено за недобросъвестност. Жалбоподателят е действал недобросъвестно, като по този начин е станал причина за несъбираемост на публичните вземания на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД. В обобщение е прието, че в резултат на извършените разпоредителни действия от Р. М. К. с имуществото на „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД е настъпило намаляване на имуществото на дружеството до степен на невъзможност за разплащане с бюджета.

При административното обжалване на ревизионния акт е прието, че жалбата е неоснователна.

По делото е представена преписката по РА в цялост, като събраните в нея доказателства ще бъдат обсъдени по-долу.

Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество, съдът намира, че жалбата е неоснователна. Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП.

Издаден е в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид нормата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА. Мотивите на РД са и мотиви на РА. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 от Закона за електронния документ и електронния подпис, възпроизведени на хартиен носител.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения. Ревизиращите органи са предприели всички необходими действия с оглед ангажиране на отговорността на процесното основание, за да съберат относимите доказателства. Не са ангажирани нови такива от негова страна, при указана доказателствена тежест, които да опровергават тези изводи.

От материално-правна страна.

Установява се, че в ревизионното производство е прието, че отговорността на жалбоподателя следва да се ангажира на основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Тази норма предвижда отговорност както следва:

Чл. 19. (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., изм. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 04.08.2017 г.) (1) Който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г.) Управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски:

1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните;

2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

В случая е безспорно, че жалбоподателят е бил управител на търговско дружество през периода, именно за който са установени с влязъл в сила РА данъчни задължения. РА има доказателствена сила досежно наличието, размера и периодите, за които са установени задължения.

Съгласно чл. 141, ал. 1 от Търговския закон /ТЗ/ управителят на търговското дружество организира и ръководи дейността му съобразно закона и решенията на общото събрание и в това качество, лицето може да бъде отговорно за задълженията на конкретно дружество по смисъла на чл. 19 от ДОПК.

Следователно, налице е една от предпоставките по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, а именно – ревизираното лице да е имало качеството управител, за периода, за който са установени задължения, с влязъл в сила РА.

Относно това дали така отказаното приспадане на данъчен кредит би могло да послужи като основание за ангажиране отговорността на жалбоподателя като управител предвид това, че за отговорността по чл. 19, ал. 1 ДОПК се изисква да е налице предпоставката „укрие“, т.е. да е налице поведение, което да е виновно, по отношение на „факти и обстоятелства, които по закон е длъжен да обяви“.

По отношение на формата на вината. За разлика от чл. 19, ал. 2 ДОПК, в която се сочи „недобросъвестно“ поведение, което се приравнява на „умисъл“, в чл. 19, ал. 1 ДОПК не може да се направи категоричен извод в тази насока. Настоящият състав намира, че следва да се тълкува смисълът на глагола „укрие“ с формите на вината, на основание чл. 46, ал. 1 ЗНА - така, както са дадени по чл. 11 НК, както и чл. 82 ЗЗД, предвид използването на понятието *недобросъвестност* в чл. 19, ал. 2 и сл. ДОПК

Чл. 11. (1) Общественоопасното деяние е извършено виновно, когато е умишлено или непредпазливо.

(2) Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал или допуснал настъпването на тези последици.

(3) Деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

Същевременно, значението на „укривам“, съгласно речника, публикуван на интернет страницата на Института на българския език към БАН, <https://ibl.bas.bg/rbe/lang/bg/%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B8%D0%B2%D0%B0%D0%BC/>, е:

укриМвам, -аш, несв.; **укриМя**, -иМеш, мин. св. -иМх, прич. мин. *страд.* укриМт, св., *прех.*

1. Слагам нещо или някого на тайно място, за да не бъде намерен, открит; скривам. К., както и по-рано, *укриваше нелегалните материали*. А. Г.

2. Давам тайно убежище на лице, преследвано от властта; прикривам. М., *гони ме потеря, можеш ли ме укри?* В.. *Избягал от казармата. Там имало арести и един войник бил убит; укрива го мой другар*. Х.. Р..

3. Прен. Не изказвам нещо, което зная, което тая в себе си. *Кроят нещо, а аз все по стъпките им. Като разбраха, че от мене няма да укроят, извикаха ме и ми разправиха цялата работа*. Ч.. *И почва разговор тамо: за суша, /за жито, сено и добитък. А всеки/ укрива това, що вълнува душата*. Ем. п. Д.. **укривам се, укрива се** *страд.* Черковни, училищни и читалищни капитали се *разпиляваха и укриваха*. Й..

При всички положения, действието по укриване предполага активно поведение, насочено

към определени последици - „да не бъде намерен, открит“, т.е. предполага осъзнаване на действието по укриване и е насочено именно към определени последици – „да не бъде намерен“.

Настоящият състав намира, че значението на „укривам“ – така, както бе тълкувано съобразно отношението на дееца към последиците от деянието, се покрива от признаците на умишъла съгласно чл. 11, ал. 2 НК.

Същевременно, съобразно чл. 11, ал. 3 НК, за да е непредпазливо деянието, деецът не следва да е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. В случая, „да не бъде намерен, открит“ не се покрива от значението на чл. 11, ал. 3 НК доколкото това поведение е насочено към определен резултат, докато при непредпазливостта деецът е мислил да предотврати последиците /самонадеяност/ или въобще не ги е предвиждал /небрежност/.

Ето защо понятието „укриване“ следва да се тълкува като умишлено поведение, като аргумент в тази насока е и това, че систематичното място на нормата на чл. 19, ал. 1 ДОПК е именно наред с нормите на чл. 19, ал. 2 и сл. предвиждащи „недобросъвестност“, което се приравнява на умишлено поведение. В този смисъл е и чл. 82 ЗЗД, за който теорията безспорно приема, че под това – *недобросъвестен е този длъжник, който съзнателно не изпълнява своите задължения*, следва да се приема умишлено поведение.

В конкретния случай укриване на посочените в чл. 19, ал. 1 ДОПК факти и обстоятелства следва да се тълкува като поведение, насочено към това те да не бъдат намерени, открити и по-специално – като се подават справки декларации с определени факти, настъпването на които данъчните закони свързват с ползването на данъчен кредит, следва да е насочено към това да се ползва неправомерно данъчен кредит. Споделя становището на ответника, че укриването следва да се свърже и с декларирането на неверни факти и обстоятелства, които данъчно задълженото лице е длъжно да декларира, по арг. от чл. 105 ДОПК.

Това предполага, само по себе си, наличие на субективен елемент: знание за деклариране на неверни факти, знание че е налице неизпълнение на свое задължение, както и от тълкуването обаче на „укрие“ – необходимост и от волеви момент по отношение на последиците.

В случая действително се установява такова поведение. Управителят е следвало да положи необходимата грижа, като доколкото е представлявал търговско дружество, тя следва да включва и грижа относно изпълнение на задължението си /вж.чл. 82 ЗЗД/ за „вярно“ деклариране на факти и обстоятелства относно правото на приспадане на данъчен кредит, като тази грижа се покрива, доколкото е представлявал търговско дружество, със съдържанието на грижата на добрия търговец.

В процесния случай може да се направи единственият и възможен извод за „укриване“ на факти, които да доведат до неправомерно ползване на данъчен кредит, както и за „невярно“ деклариране на факти, които управителят е бил длъжен да декларира, което да е с оглед постигане неправомерен резултат – неправомерно ползване на данъчен кредит. До този извод се стига при съвкупната преценка на събраните доказателства, подробно обсъдени по-горе.

При ревизията на дружеството са установени декларирани доставки, които не са реално

извършени. Фактурите, по които е отказано правото на данъчен кредит, са отразени в СД, както и в дневниците за покупки за данъчните периоди, в които са издадени, и то със знанието и съгласието на управителя. Разминаването между декларираното в СД и действителното състояние представлява укриване на факти относно действителния размер на подлежащите за внасяне в бюджета ДДС. В продължителен период от време 2015 г. - 2019 г., управителят е декларирал доставки с право на данъчен кредит по фактури, по които липсва реална доставка.

В практиката си ВАС приема, че влезлите в сила ревизионни актове се ползват с доказателствена сила относно обстоятелствата, формиращи установените с тях задължения /Решение №890 от 27.01.2016 г. по адм. дело №1734/2015 г., Решение №2645 от 09.03.2016 г. по адм. дело №3166/2015 по описа на ВАС/.

Жалбоподателят, като управител, е бил наясно с извършваните стопански операции от дружеството и умишлено е допуснал декларирането в СД по ЗДДС на неосъществени доставки със съзнанието, че това води до ощетяване на бюджета на Република България. Предвид изричната разпоредба на чл. 141 от ТЗ, възлагаща на управителя на дружеството правомощията да организира, ръководи и представлява дейността на дружеството.

Жалбоподателят е бил запознат, респ. е бил длъжен да е запознат с дейността на управляваното и представляваното дружество, с оглед необходимостта от полагане на дължимата грижа. Управителят, като представител на дружеството, е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в които вярно да отрази извършените и получени облагаеми доставки. Не е възможно да се твърди, че не е съзнавал смисъла и значението на действията по подаване на СД по ЗДДС. Разликата между декларираното по надлежния ред и действително установеното при ревизията е укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

По смисъла на чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ субект на укриването е именно управителят, доколкото същият организира и ръководи дружеството и го представлява пред трети лица. В този смисъл са решения №890/27.01.2016г. на ВАС, по адм. дело №1734/2015г. и Решение №2704/10.03.2016г. на ВАС, по адм. дело №12610/2015г., Решение №9027/11.07.2017г. на ВАС, по адм. дело 4429/2017г., Решение №15347/13.12.2017 г. на ВАС по адм. дело 4851/2017 г.

Същевременно, поддържането на икономическа дейност в такива обороти, като процесните, която не е обезпечена с реални активи, в хода на ревизионното производство на дружеството, макар и по косвен път, налага единственият възможен извод за умишлено изградена правна конструкция с цел да се поддържа минимално или липса на имущество на юридическото лице „ЕЛ ПИ ЕС“ ЕООД, което обосновава извод за недобросъвестност на управителя по отношение на имуществото, обезпечаващо публични задължения на същото. [/Вж. Решение № 15991 от 19.12.2018 г.](#) на ВАС по адм. д. № 8210/2018 г., VIII о./

Конкретно недобросъвестността следва да е налице към действията- подаване на декларации с невярно съдържание по ЗДДС, за процесния ревизиран период. Следва да се има предвид, че недекларирането на обстоятелства /вкл. и невярното им такова/, се приема от практиката като укриване на факти - [решение № 13882 от 16.11.2017 г.](#), по адм. дело I № 7532/2017 г. на VIII о, ВАС/.

На следващо място, съгласно първата хипотеза на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, това лице трябва

да е извършило плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или да е отчуждило имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото юридическо лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски. В случая от доказателствата по делото се установи извършването на такива действия, които покриват хипотезата на чл. 19, ал. 2 ДОПК, а именно – извършване на разпоредителни такива, по „отчуждаване“, вследствие на което имуществото е намаляло значително.

Установява се и причинна връзка между действията по укриване /ал. 1 на чл. 19/ и действията по „отчуждаване“ /чл. 19, ал. 2 ДОПК/ от една страна и от друга – невъзможност да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски /ал. 1/ и имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски /ал. 2/. В този смисъл е издаденият и цитиран по-горе РА на представляваното от жалбоподателя дружество. В този смисъл установеното по-горе относно предприети действия по принудително изпълнение на установените с РА на представляваното дружество задължения.

С оглед на изложеното, съдът приема, че в хода на съдебното производство безспорно се установиха и доказаха всички кумулативни предпоставки на чл. 19, ал.1 и 2 от ДОПК, поради което и обжалваният ревизионен акт е законосъобразен, като не се констатира пороци, обосноваващи неговата отмяна, а жалбата да се отхвърли.

При този изход на делото е основателно искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответната страна, за всяка една от трите инстанции, което съдът счита, че следва да се определи в размер на 370 евро.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160 от ДОПК. Административен съд София град.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. М. К., ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220424002686-091-001 от 11.07.2025 г. в частта, в която е потвърден с решение № 1212/7.10.2025 г. от директора на дирекция „ОДОП“ на НАП.

ОСЪЖДА Р. М. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция по приходите дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - С. при ЦУ на НАП, сумата от 370 евро юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.